

stemme for, naar Tiendeloven kommer for. Og jeg vilde sige til ham: Selv om du vilde bruge de 70 Øre til en saadan urimelig Luksus som een Gang om Aaret at bestille dig og din Kone et Stykke Smørrebrød med dobbelte Rejer, saa vilde jeg anse denne Anvendelse af Pengene for langt fornuftigere end den anden, jeg har berørt. Men hvis man forlanger af mig, at jeg skulde staa paa Hovedet af den Grund og sige, at der aldrig var sket noget saa uretfærdigt i Danmark, og at nu var al Retfærdighed svunden bort af vort gamle Fædreland, saa vilde jeg sige, at det kan man ikke faa mig til, thi jeg tror, man vil finde Eksempler, som ville være adskilligt mere haarrejsende.

Jeg gaar et Skridt videre. Naar man undersøger, hvor man kommer til en mærkbar Forøgelse af Skatteydelsen, lad mig sige 10 Kr. om Aaret, saa skal man, for at faa en samlet Udgiftsforøgelse for en Familiefader af mere end 10 Kr. om Aaret, helt op over 2,600 Kr. aarlig Indtægt i Kjøbenhavn. Men under 2,600 Kr. falder ikke blot den allerstørste Del af Arbejderstanden, men der falder ogsaa saa godt som alt det, man i daglig Tale kalder Middelstanden, der falder det overvejende Antal af Kjøbenhavns Detailhandlere og Haandværkere, der falder 60,000 af 71,000 Skatteydere, det vil sige 85 pCt. af alle kjøbenhavnske Skatteydere. Jeg minder om dette, jeg bringer det frem i denne Forsamling for at bringe i Erintring, at paa tidligere Trin af disse Skatteloves Behandling var Socialdemokratiet enigt med andre Købstadrepræsentanter om, at hele denne Sag var ikke en Sag, som havde stort Ærinde til det menige Folk. Det var en Sag mellem Kapitalister paa Landet og Kapitalister i Byerne, og hvor det ikke kunde gaa os saa umaadelig nær til Hjerte, om disse Mænd her i Byen skulde undergives en noget retfærdigere Beskatning end hidtil. Det er et Faatal, paa hvem Skattelovene ville komme til at hvile ret vægtigt, ret tungt, det er, som jeg sagde, en ganske lille Del af Befolkningen, men det er Folk, som skribe meget stærkt op, og som have Lejlighed til at skribe stærkt op, Folk, som sidde i meget fremtrædende Stillinger, som ere ledende i ansete Korporationer, i Banker, i Grosserer-Societets Komite, i Grundejerforeningers Bestyrelse, Folk, som have deres Blade, som de betale, til deres Raadighed, i hvilke de kunne skribe op om disse Ting. Jeg mener ikke, det er ganske værdigt for os,

Demokratiets Repræsentanter af den ene eller den anden Slags, just at gøre os til Forspand for disse Mænds Klager — jeg er i hvert Fald ikke med dertil.

Altsaa, jeg gentager, det er ikke dette Hensyn, som gør, at jeg staaer noget køligere over for Skattelovene, end jeg har gjort tidligere. Jeg mener, at man for at finde Grundmanglerne ved den Reform, vi i Dag skride til at vedtage, maa se lidt mere alment, lidt mere filosofisk paa Tingene, og det forekommer mig ikke noget uberettiget Krav, da Filosofien her kun bestaar i at se ud over Valgdagen, vi skulle have i Juni, og se blot 2, 5 eller 10 Aar frem i Tiden. Staten indfører jo ved disse Skattelove en ny Skat paa Indkomsten. I Virkeligheden er det jo kun een Skat, Formueskatten er jo kun en Bestanddel af Indkomsts-katten for at ramme Renteindtægt højere end Arbejdsindtægt. Derved lægger Staten Beslag paa det, som hidtil har været i alt Fald Købstadkommunernes væsentligste Indtægtskilde — den lægger Beslag derpaa, den lægger sin tunge Haand derpaa. Nu er det jo saa, at den Omstændighed, at man indfører en ny Statsindkomsts-kat, ikke i og for sig indeholder den fjerneste Anledning hverken logisk eller moralsk til, at Kommunerne skulle nedsætte deres Skatter. Beviset herfor ligger jo ganske simpelt i, at hvis man havde fulgt den Skatteplan, som laa i Toldkommissionens Mindretals Betænkning, nemlig at indføre en Statsindkomsts-kat til Dækning af Nedgangen i Toldindtægterne, vilde dog intet fornuftigt Menneske kunne have befalet, at Kommunerne af den Grund skulde nedsætte deres direkte Skatter. Men selv om Stillingen er saaledes logisk og moralsk, kan det dog, naar man kommer til det faktiske, ikke nægtes, at den Omstændighed, at Staten tager det samme Skatteobjekt, som hidtil har været Kommunens væsentligste, gør, at Kommunen bliver vanskeligere stillet paa dette Punkt. Selv om man ikke havde villet begrænse den kjøbenhavnske Indkomsts-kat ved nogen fast Grænse, vilde alligevel de Mænd i Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, der ere ansvarlige derfor, være saare ængstelige ved at udnytte den personlige Skat til det yderste, dels for at Skatteyderne ikke skulde flytte bort, og dels ogsaa, fordi Kommunalbestyrelsen jo er interesseret i, at Borgerne bevare deres Skatteevne — man maa aldrig slagte Guldgaasen!

Nu er det jo saa, at det Reedtz-Thottske Skattekompleks og den parlamentariske